

پین

جهبار جهمال غریب

خوی. ثم مهلوتکه به دهیته پارچه به که شاخ، هژن و سخت. تیستا به هینی، له باوهشی دایکیدا، له ناخی ثم چیایانه دا خهوتتوه. ثم روژه نه شاخ ساییک ثارام بیوه و نه بالنده شناسوده بیو. چاوه کافی وله باران خوینیان لیده هاته خواری. وله برسکه خوی لوولده دا، هممو جهسته شاخیش وله دهربایا ده جوولما وله بورکان ده کولا. له گهله کزبوونی خورا، بالنده نامو، بهره و خور ملی نا، بالله کافی وله شاش هارهی ده هات. پینکافی شور بیونه وه، له گهله دوا گزنه خور تاوا بیو. تاکه دانیشتلوی شاخ به فر بیو. شهوانه لهوه ده چوو ثم سیه کان، ده نیو به فری سه رونکه، خویان مولدا. ثم شهوه شاخ چاوی نه چووه خهود، به لام هرگیز ده نگیکی نه هاته گوی. گهایه که نجولما، شهونیک نه خزا. لیره، ده نیو دنیایکی سپی، وولاتیکی سخت، ده نیو به سته له کو، هم و گوری تاودا، زیندویه که، تاکه ژیانیک، هه ناسه به که، تولفیک جیگیر بیو. ثم هه ناسه ناو شاخ، ثم ژیانه «خوینی» فیبرکرد چون به سته له ک بیهستی، چون له تافگه به گورترن. بازووت وله شاخ سخت و ناخت وله زهندول قولو و ده ماخت وله چبا به رز، رووحیشت به فریکی رووت.

له ساته کافی سوزدا، لهو ساتانه مرؤ ده گهله هه ناسه خوی ده دوی، له ساتانه مرؤ داریک، رووباریک، پنهانه کافی، توونکه سه گلک ده کاته هاری خوی، له گهله تافگم و دهیا و باران و شهودا بو تنهای گریای. له ده نگی پاکت ناسمان رهش داگهرا، رهش بایه کی تووند هه لیکرد، تافگه کان گرمدیان ده هات، بارانیکی تووند باری، لافاویکی نی تامان به دوله کاندا هروژی ده کرد، دوای نهودی دنیا ناسوده بیوه، کوری چبا بو دامین شاخه که شور بیوه، شتیکی رهش له که نار دهربای را ده زا. به پله بوی چوو. ناسمان و لووتکه و تافگه و شهود کچیکان به دهربای به خشیوو.

بالنده یه کی بال گهوره نامو، له گهله گزنه خوی به نیو دوو تویی نه م داکرد، بونچه یه کی به ده نووکه قوله کافی هه لکرتبوو، ده نیو بونچه که دا ش ده جوولما، له سه رلووتکه کان گیزنه کی ده خواردو تپده پری. دوو چاوه زهرده کافی وله مزراح ده گیزرا. کاتیک له گیزه شاخ رامابوو نی بونچه که ترازو چیتیدا بیو به شاخه که دا گلور بیوه. بالنده که وله تیر وايدا کشا. گیزه شاخ «مندالی» وله باشوو لوولدا. بالله کافی بالنده له تاش ده بیوون و ره نه به فریان ده ترازاندنه نگی توورهی شاخ وله بومه له رزه گی ده دایده. مهلوتکه یه کی رووت که وتنه باوهشی شاخ. شاخ وله ده گرمینی، بالنده ش وله رهشه با خوی به نیو پیچی شاخدا ده دات، وله پیامیکی وون کردنی تا تیستا که س بالنده ی وای نه دیو. کافی دریزو هستورون. پینکافی پیی مرؤن. سه ری وله سه ری ویشکه و چاوه کافی چاوه هه لون، هممو گیاف بالنده بوته گر. په ره کافی سیمرخن، تیزو دریزن، هه ناسه وله ده ده ده نگی دیت «که س نازاتی ی خواهه یان هی شهستان».

هر که سی روو له باوهشی شاخ کات، شاخ وله دلی ده پاریزی، که سی به سه رونکه وه بگیرسیته وه، ده نی وله لووتکه به رزنه، وله رهق، وله به فر سپی. ثم مرؤ شاخ بوته بومه له رزه یه کو هه ستاده ته سه ری، چنگی له ناسمان گیر وه. مهلوتکه یه کی ساوا دلی به به فری چبا سپاردو. مهلوتکه یه کی ساوا له ناو دلی چبا داناوه. مهلوتکه یه کی ساوا خوی له ناو گری چاوه چیادا دوته وه. ثم هی بالنده نامو، ریی خوت بگره و بیو. پیامده که هی تو ده گاته شوینی

چنار گیانی خوینی بی گردی مرؤفه، هممو روزی خورتیشکنیکی رووفه به سردا دهربیزی، سوره چنار سه ری دهندی خوردایمو، لقه کافی له سه زه وین، ره گیشی له دهربادایه، سوره چنار خمه و زانی هممو مرؤیه جه رگی رهش و مندانی هلپر کاوه، دوو کوتوكه دهندی سوره چناردا وو ده بن، دهبوونه بهشیک له گیانی.

ده گوی بگره: بالنده کافی سمر دهربای داستان عشقی ده گیرنه وه عشقینکی شه هید، عشقینکی پیروز، هندی جار به ده نگینکی نه رم هندی، هندی جار به ثاوازینکی هیمن و خه مبار، له دوای که دهینه نه برینه له ناخی مرؤفادایه له عقدلی گهوره تره، به ده نگینکی تیزی توره به نیمه کدیدا ده چن و ثاوازینکی ترسناک و تالوز پمخش ده کدن.

هیمن به: چاوت له گولی که نار بیست، همموی سوره سهربیان بینکه و ناوه، دهربایه که گولی سوری ناخ پهش، ره گله کوله خوین هینده زورن ل زماره به دهربن به لان هممو يه ک تو خمن، هممو له تکافی خوین کوره کوتور درومت بون، هممو باسی پیروزی ثه و ده کدن.
بروانه: چاوت له ماینه شنی دهربای بیست، پرج رهشی دربیز، چاوی نیمه بی، پروانه، بون و برآمده کچه کوتوره. بون و برآمده کچی دهربایه، وه ک تیز ثاو ده بیز، له ثاستی چناره سور و ده درده که وی. له ناخیدا وون ده بیست. ده چیته ثه و شوینه کوره کوتور خوین به سردا ده بیز، له نیویدا وون ده بیست، بهره گه کانیدا بون دهربای ده گه رینه وه.

له ثیواره یه کی زور دره نگا، بالنده یه کی نامو، له سمر سوره چنار هه لندهستی، بالمه کافی پیت وايه لتو پیوی سوره چناره که ن بینکیان دا دهدا، به سر دهربایادا ده برو، سنگی له دهربایا ده خشی، خورتیشکنکی سوره باوی به سردا دهربیزی. بالنده نامو، ریک بهره و خور ده برو، بالمه کافی بالی سیمخرن، ره نگی سوره چناری هه یه. بروانه تا له مهودای چاودایه که وون ده بیست پیت وايه ده که ویته خوره وه.

تیستاش دوو مندان به که نار رووباردا، به پیخواصی رینه کدن، دهندی ثاونگی ده گه وزن، سهربیو رووت. به سر تافقگه بستو دا ده خلیسکن، به دوای گله نهستیره ده کدون. لمبر پلوسکی گهوره تافقگه یه کیزه شاخ ده چنه ثامیزی یه کتری. زستانیکی توش هدر له ویان ده کاته «مؤمیا»، ثه وه چهندان ساله ثه و دوو رووحه، ثه و دوو هه ناسه، له باوهشی به کدیدا مهیون، تافقگه یه گهوره یه گیزه شاخیش به سهربیاندا ده بیز.

تیستا دوو گیان دهندیو یه کدیدا ده توانده وه، تیستا دوو رووح دهبوونه يه ک، خوینیان تیکه ل یه کدی دهبوو، ژیاتیکی ناسک له باوهشی یه زدان وه پیروکه که وتبورو. هه ناسه دوو گیان گه رمیه کیان وه بدر سروشت دهنا. روژجار یکی دیکه بون سوزاخی تولفه که هد هد رکه و ته وه، ره نه به فر به سر یه کدیدا ارین، دامیقی چیا رهش بوبته وه، شاخ تازه دهستی نه ده گه یشته کوره که، وز خوی بس ردا چه مانده وه، تا جار یکی که بهشیکی خوی له سر زه وی ده لگرینه وه، به لام که نزیک بونه، نی راما، دیتی له زوانی کچی دهربای دایه، ناوه ندی ٹامیان چاوه روانی کرد، ژوانیان ته او نه بیوو، خور ناوابوو، چار یکی دیکه ش و ده رکه و ته وه، روزنکی دیکه ش چاوه روانی کرد، تا بستاش خور له چاوه روانی کوره که یدا له گه شته که هی بمرده وامه.

به جووه، دهستیان تیکده گرت و به نیو شه ونی گیای ده که وتن، تیخواس و سهربیو رووت، به نیو جوگه ده که وتن، خویان دهندی په لکی تولان ده شاردده وه، وه ک گوله نهستیران ده فرین، خویان به هه ودای تیشكه لدده وامی.

دهبوونه دوو کوتزو به که ناردا ده کشان، له باوهشی به کدیدا ده فرین، رمه بای دهربای هم لیده گرتن. تیکه لی دنیای بالنده کی سمر دهربای دهبوون، وو بالنده کی جا، دوو بالنده نورانی، دوو بالنده پیروز، دوو بالنده ایشان.

ده نگی بالنده کافی سمر دهربای خه مینکی قورسی لیده تکی، ثاوازی مردینیک سه رکه ناردا باریوه. هر تک به شه که ده فرین. کوره کوتزو نزمه و تک، خوینی لیده تکی. که س زامه که ناناسته وه، ج پیکاوا یه ق؟ کچه کوتزو له میزی ده کات له سمر چنار یکی بلندی روده نی. که نار دهربایا به کپارچه ده بیته لی سور، گوله خوین ره نگیان زوره، هندنیکان له ره نگی تیشكی سوی سمر دهربای ده چن، سور یکی توخ، سور یکی سپی باو، سور یکی گری. دهربایا گولی سوری به شیوه، تیستا له هممو دنیا، له که نار هممو وباری، گولی سور زامی کوتزو دنیا ده گیرینه وه. چناره که سور بیوو، هرتاپا، له خوین هلکیشا، لقه کافی شور بونه وه سمر زه وی، چه ند

رستر دهبوو، هینده دی به سر زه ویدا شور ده بیوو. سوره چنار، بیوکه هه یه دی وولانی به فره، سوره چنار بونی زانی ثه و دنیا به ده گری، لمبر ده می مه و که سیک راوه ستاوه، له ده لاقه مالی هممو که سه وه دیاره. سوره